

2018

č. 9

Plaváček

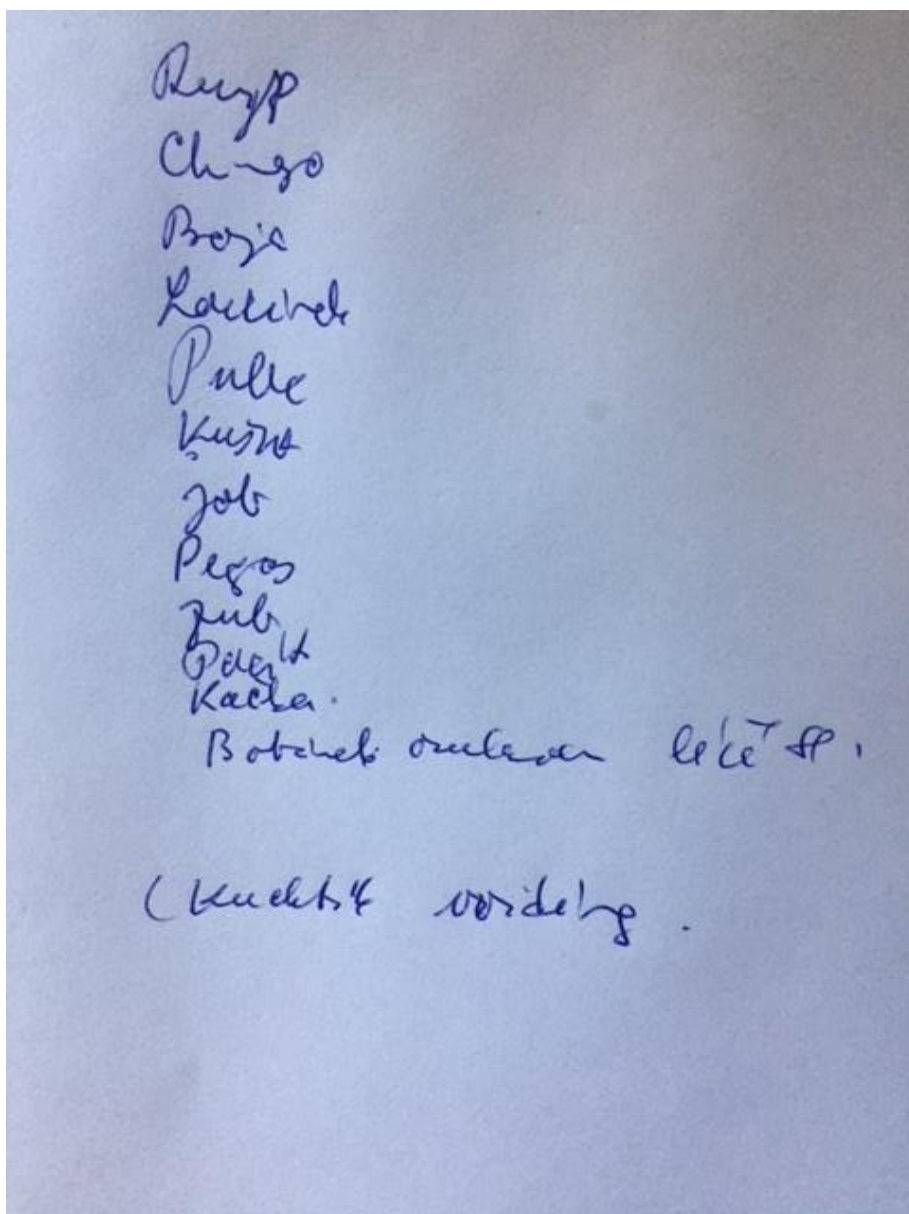
Plachetnice (neznámý autor)

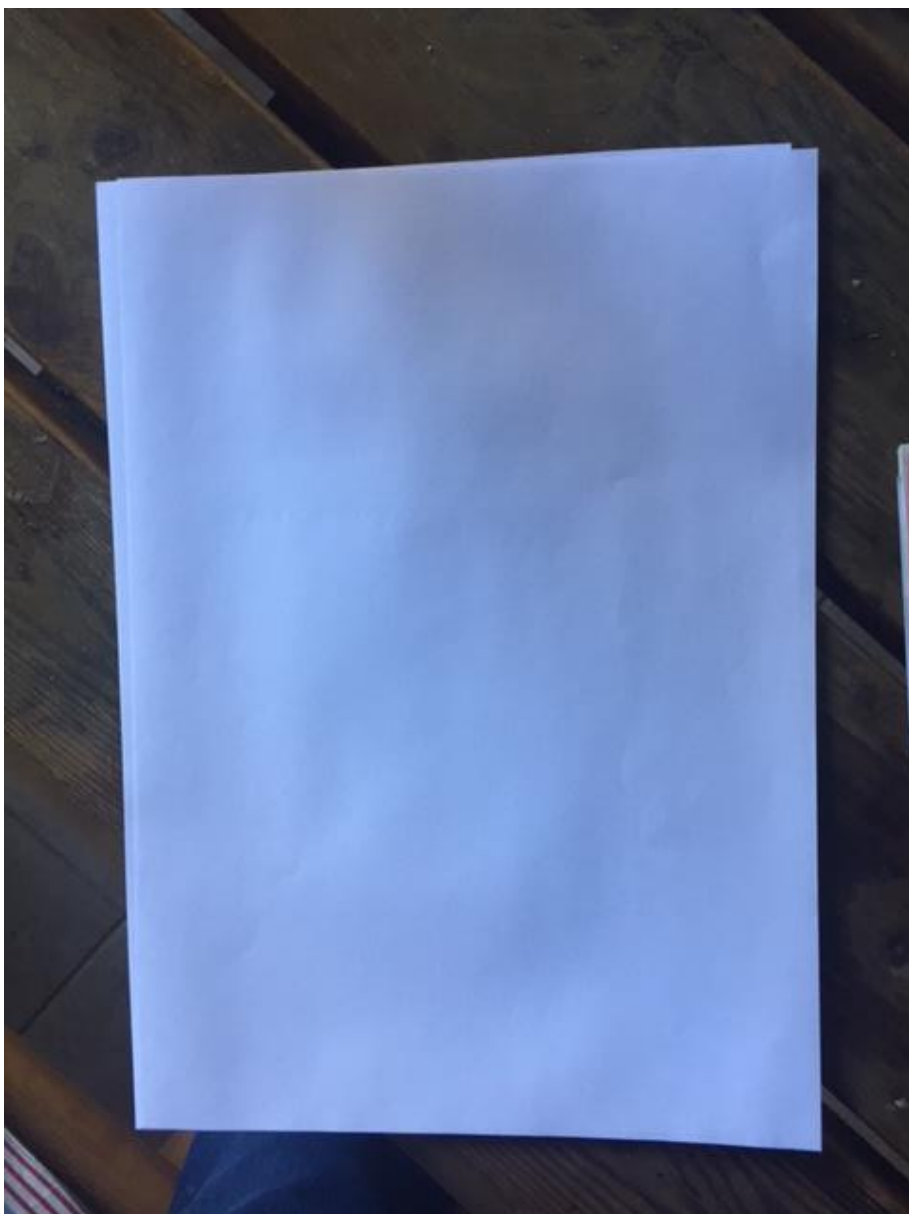
Pozvánka

Sejdeme se ve středu 3. října v 17:00 u Selima ve Středoklukách. Tak jako vloni je možné jet z autobusového nádraží stanice metra Veleslavín - nástupiště č. 3, linka 322 směr Kladno, linka 323 směr Koleč, výstup ve Středoklukách; časy - 15.55, 16.55, 17.15, 17.45. Knaky sebou, hospoda vedle funguje.

Zápis

Originál zápisu ze schůzky, který **Pacík** vedl a po několika hltech Honzy Chodce nedokončil a zapomněl u **Kačky**. Následně ho vyfotografoval **Plavec** po svém příletu z Kanady a poslal do redakce Plaváčka s poznámkou: „Moc nepít, pak se zapomíná, další stránky prázdné, tak asi nebudou vtipy. **Plavec**“

Jak ale laskavý čtenář uvidí dál, vtipy jsou.

Sešli jsme se v mezinárodní sestavě: **Boja, Kušnička, Zub, Pulec, Chingo, Loulínek, Reyp, Job, Pegas, Foki, Pacík, Jakub, Kačka** a v pozdí perfektně fungující **Lenka**

Omluvenky

Budu v zari tyden v Praze, bohuzel prijedu par dni po stredecni schuzce u **Kacky**, coz mne moc mrzi, data cesty se nedaly zmenit. 555, **Plavec**

Petr a **Přemík** se omluvili, že budou na kolech s Illnerovými ve Francii.

Omlouvám svoji účast tuto středu. Měli jsme zraněnou a museli ji odtransportovat i s vlastním muzem do nemocnice. Ted jsem se vracel s busem pro jejich kola. Jsem s **Premikem** a **Kadleciky** v Alsasku. **Ysko**

Omlouvám se za neúčast na schůzkách i zpětně. Mé přeslice o mě celou dobu pečují a tak jsem 1. středy strávil vždy někde na chatě nebo chalupě a v lázních. Bohužel i zítra odjíždím na týden na Modravu. Tak vás alespoň zdravím **Rony**

Zní to velmi lákavě, ale musím se omluvit, protože mi ve středu budou teprve tahat 5 stehů z pupeční kýly, takže na plavání to ještě nebude. Zdravím všechny, **Mahu**

Všechno je jinak, chyt jsem zažívací potíže a do soboty potřebuji být fit, takže přece jen nepřijedu. **Hakim**

Zítra se ke **Kačkovi** asi nedostanu. **Cancidlo**

Bohužel se musím ze zítřka omluvit... pozdravuji účastníky. **Mahdí**

Pro dnešek mne prosím omluvte. **Zbyněk**

Foki omluvil **Bobánka**, který je v nemocnici.

Po zaplavání v bazénu jsme zasedli k jídlu a pití, které **Stivíni** jako obvykle v obrovském množství připravili. **Job** griloval maso a my to jedli. Také byla k dispozici lahev Honzy Chodce black lable, kterou na minulou schůzku přinesl **Golfik**. Ale z té si cucl jen někdo.

Pegas zahájil debatu o nastávající lyžařské sezóně. Dohodli jsme se, že bychom jeli do Bormia v posledním laciném týdnu v lednu, tj. od 21. do 28. Tak si to již nyní zaznamenejte do svých diářů a řekněte **Pegasovi**, kdo pojede.

Nejdřív ze schůzky odešel **Zub**, že ho nebaví poslouchat kecy o chorobách. Ale udělal chybu, protože my, co jsme tam zůstali až do pozdních hodin, jsme si vyslechli dobrodružnou debatu o daních a pokutách, kterou vedla **Lenka** s **Jakubem**. Bylo to velmi poučné v tom smyslu, že je lepší být v důchodu než podnikat.

Fotografoval Kačka a zde jsou fotografie, které vypovídají o atmosféře schůzky víc než jakýkoliv zápis.

Zleva: Foki, Zub, Chingo, Pegas, Pulec, Reyp, Kačka, Loulínek, klečí Job, Jakub, Pacík, klečí Kušnička, Boja a...

...Lenka

Vtipy

Vzpomínka na Kantorka

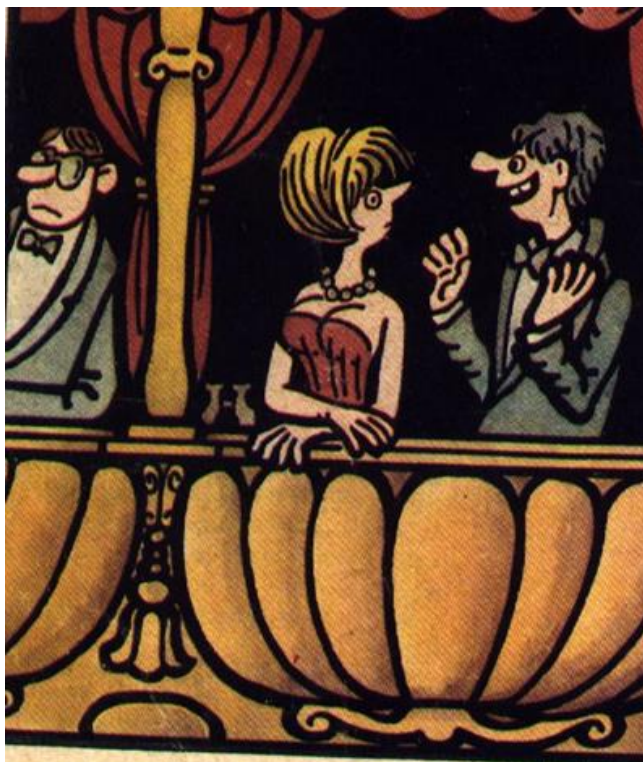

„Takže vy nekouříte ? No to je škoda, protože kdybyste kouřil, tak by pomohlo přestat.“

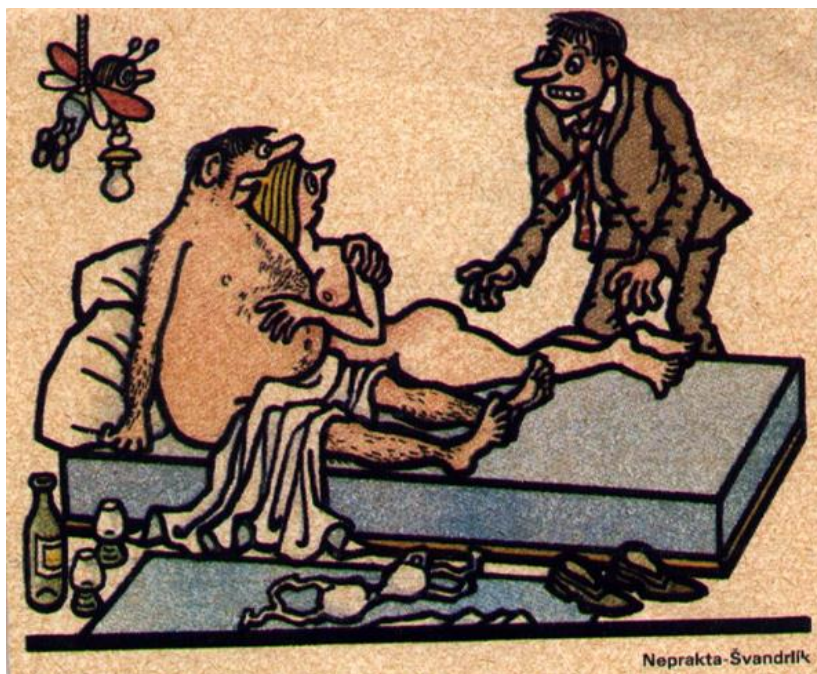

„Zdravý určitě nejste, protože dnes už je medicína tak pokročilá, že zdravý člověk neexistuje.“

Vzpomínka na Nepraktu a Švandrlíka

„Není to pozoruhodné? Takových pajzlů kolem a my se seznámíme právě v opeře!“

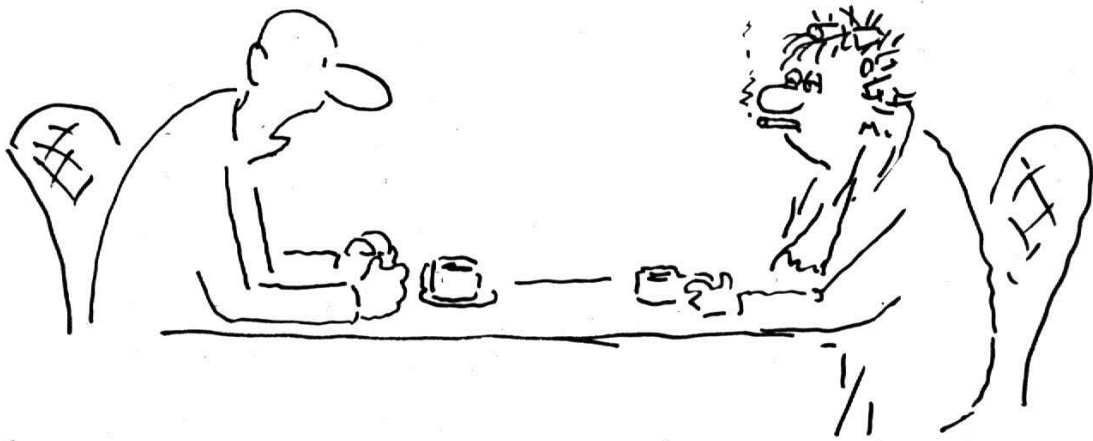

„Komu nadáváte člověče? Já jsem na služební cestě, ale vy jste se připotácel z putyky!“

„Nezlobte se pane Novák, ale já jsem reportér. Já holt vlezu všude!“

Vzpomínka na Jiráňka

JÁ JSEM TAK RÁD, ŽE TĚ MÁM .

INTELEKTUÁLKA
VE VAŠÍ POSTELI ?

PROČ NE ?

MÁM TĚ RÁDA, PEPO. ALE ŽES MI IKOUPIIL KNIHU POEZIE,
TDS MĚ NASRAL.

A jeden vtip současný

Listárna

Dobře je, že to **Pacík** v minulém čísle Plaváčka začal. I když už něco z toho bylo napsáno a zveřejněno, není na škodu si to připomenout, doplnit, a hlavně třeba z jiného pohledu.

Tomášův příspěvek je skvělý a já se hned pokusím ho doplnit:

Tak třeba ten tábor na Nové řece se jmenoval Muše Kuše. To vymyslel **Petr** Kadlečík kvůli těm komárům a v knize o oddílu je to špatně. Korektoři tam nechali dost i jiných chyb.

Po přestěhování na ten písčový břeh někde pod Weinzettlem. Tam bylo krásně, a hlavně na místě byla studánka s průzračnou vodou. Přidám dvě historky, které si pamatuju. První je

z té komáří části. Stalo se, že jsme měli málo jídla. Chleba ale byl. **Autogen** pověřený kuchtěním vyhrabal nějaké konzervy a zbytky salámů a všeho možného a udělal velký hrnc pomazánky na ty chleby. Přidal i kvasnice a nevím co ještě. Všem to chutnalo a byl chválen. Jenže druhý den ráno byl ten hrnc zase plný díky kvasnicím. Přidal, co se ještě dalo. Třetí den jsme **Aut'ase** už hodili do vody i se zbytkem pomazánky. Myslím, že si ryby pošmákly.

Druhá historka se týká také **Autogena** – jak jinak – to byste ho museli znát. Byl o rok starší a nesmírně chytrý. A jak už to v takových případech bývá, na sport moc nebyl. Míče třeba chytal tak, že se mu ruce při tom důležitém momentu minuly. Pro ty, kteří nevědí: MUDr.

Leoš Vepřek – **Autogen** se už během studia stal asistentem prof. Felixe Richtra na Biologii při studiu na I. lékařské fakultě KU. Studoval totiž levou zadní nohou, všechno už uměl dřív. Po roce 1968 odešel do Německa na universitu v Memmingen, kde jsem ho později navštívil a užasnul. Byl tam okamžitě přijat jako odborný asistent s asi čtyřiceti odbornými tisky. Nicméně později odešel do USA, kde se nakonec usadil v New Orleans a oženil se s lékařkou **Carmellou** (dětská kardioložka) a měli 3 syny. **Carmella** Tardo Lojacocono dnes žije na Floridě v St. Augustin. Na obrázku je jejich dům v N.O.

Tady je máte pohromadě asi před třemi roky:

Carmella je ta uprostřed. Pak **Andrew, Brian** a **Charlie** s rodinami. Všichni si vedou dobře. Je to snad víc než deset let, co **Autogen** zemřel.

Ale zpět k té příhodě: **Brat'ka** určil, že **Autogen** a **Chingo** pojedou nakoupit do Jindřichova Hradce. Stopem samozřejmě. Tam jsme moc nepochodili, a tak jsme se rozhodli dojet do Třeboně. Stopli jsme krásnou Tatrovku Aero Cililink a nějak jsme se do ní nasoukali. V Třeboni jsme konečně nakoupili. To nebylo jednoduché, protože skoro všechno bylo ještě na potravinové lístky. Nakonec jsme ale narazili na velký problém. Měli jsme koupit kypřící prášek do pečiva. Ten ovšem nebyl. A tak **Autogen** vzal kousek papíru a vyrobil jakousi napodobeninu lékařského receptu a šli jsme do lékárny. Lékárník se smál, řekl, že to je chytrý nápad, a šel a kypřící prášek do pečiva sám vyrobil a v pytlíku přinesl. Nic za to nechtěl.

Chingo

Společenská rubrika

Sedmého září se konala významná oddílová svatba, ve které se spojily rodiny Chinga a Cancidla. Na Staroměstské radnici si řekli „ANO“ jejich vnuk Trumšaj a vnučka Pelí. Následující dny novomanželé odjeli na Kilimandžáro, aby si tam nerušeně užili líbánek. Jak vypadala svatba a jak líbánky na Kilimandžáru ukazují následující dvě fotografie.

Novomanželům gratulujeme a věříme, že zůstanou věrni nejen sobě, ale i Pětce. Ahoj, 555!

Pohledy do historie

Do Plaváčka přišla řada zajímavých vzpomínek na naše skautování. Budou vycházet postupně na pokračování. Pokud si na něco vzpomenete, tak to průběžně do Plaváčka posílejte. Zajímavé budou i kratičké historiky nebo staré fotografie. Tak nebuďte líní a přispějte k „Pohledům do historie“. Začínáme dobou hned po válce:

Moje vzpomínky na Pětku v letech 1945 až 1949

1945

Jak já jsem k tomu všemu přišel. Do skautského oddílu jsem vstoupil v roce 1945. A to tak, že mě můj bratranec Jirka **Zajíček** pozval, nebo přiměl, abych šel do oddílu, ve kterém on fungoval už před válkou. To byl 145. oddíl suchozemský na Vinohradech. Tam jsem ale byl velice krátce, protože jsem o tom okamžitě vyprávěl sousedovi v domě, synu majitele domu na Václavském náměstí 64, **Ivanu** Rubeškovi, později velkému kamarádovi, který ovšem byl v 5. oddílu vodních skautů. Nevím, jak on se tam dostal, ale říkal mi: „Co blbneš, ty máš přece rád vodu, tak tam to opusť a pojď k nám do oddílu.“ Do oddílu jsem nemohl, tak jsem

Šnek, Standa a Zábabuška Puťatičná

nastoupil k vlčatům ke **Standovi Langovi**. A tam jsem pobyl v podstatě rok, to jest prázdniny 1945, ale i prázdniny 46. Na těch prázdninách 46 už jsem být neměl. Jenomže jsme na jaře v roce 46, **Standa** Lang se svojí ženou, mojí sestrou Evou (**Tarka** nebo **Bortovice**), dcerou (**Šnek**) a dvěma kluky (**Mravenec** a Chingo), jeli na školení vedoucích do Báňské Štiavnice, do tábora na Lesní školu. Jeli jsme úzkokolejkou, jiná možnost tam tenkrát nebyla. Byl s tím problém, protože **Standa** Lang byl v podstatě

Standa Lang

„dvoumetrákový“ chlap a nevešel se do vagónku, tedy do vstupu toho vagónku. Tak stál na stupátku a my jsme to vyvažovali na druhou stranu. Vagónek byl šejdrem – našikmo a mašinka si to supěla nahoru. Malinká parní lokomotiva. **Standa** občas vyskočil, aby si odpočinul (jelo to strašně pomalu) a přeběhl svahem nahoru, a když vláček po zatáčce přijel, tak zase naskočil a jel dál. Z toho tábora si jinak nic nepamatuji. Tohle byl hlavní zážitek. No a **Standa** si vyžádal, abych zůstal ještě ve smečce, tedy v Páté smečce vodních skautů, jako řekněme ukázka kluka, který prošel tím školením. Po prázdninách jsem už přešel do 5. oddílu vodních skautů.

1946

Od září roku 1946 jsem už byl členem 5. oddílu. A to se schylovalo k tomu, že v roce 1947 se bude natáčet film „Na dobré stopě“. Připravoval se kutr Pětka, aby byl připraven na natáčení. S tím bylo dost práce. Proběhlo zimní období.

1947

V červenci, či na konci června, už jsme se stěhovali na Sečskou přehradu, na ostrov Pětka. Tak zvaný natáčecí tábor. Rok před tím tam byly tři oddíly. 5,7,9 myslím. (Jak to bylo s tím, že se sloučily, přesně nevím, to by věděl možná **Jirka Stránský**.) Pamatuji, jak jsme se nastěhovali. Byl to „velkotábor“. Obrovská záležitost, kde byla třeba i profesionální kuchyň. Nevím, kolik nás tam bylo, ale možná osmdesát, sto, možná víc, všechny oddíly dohromady. Kromě Devítky tam bylo vše, co mělo hlavu, ruce a nohy. Devítkaři byli totiž na jamboree. Tábor byl pěti, dokonce šestitýdenní, přesáhl až do září. Filmaři filmovali pomalu a bylo jim jedno, jestli jsou prázdniny. Ale s tím se počítalo. Kuchyň byla opravdu veliká, takže jsme si nevařili sami v tom smyslu, že bychom všechno dělali, ale byl tam kuchař, kamarád Bratřkův, jmenoval se **Ludva Mohelský**. Byl to kuchař profík, který vařil pro celý tábor i pro filmaře. Byly spousty strážníků. Zásobování a pomocné práce jsme dělali my, včetně převozu a dovozu na pramicích, tak jak bývalo na ostrově zvykem. Jinak to totiž nešlo. Ještě se dotáčelo na podzim 1947.

Devítka na Seině – Jamboree

Tábor byl vlastně pracovní a Pětka si vydělala dost peněz na další činnost. O filmu Na dobré stopě se už psalo hodně. Pořádně jsme ho mohli vidět v Polsku, ale neviděli. U nás byl zakázán a teprve po roce 1989 dán do distribuce. Jediný hraný skautský film. Ale moc dobrý není. Filmovací tábor byl bohužel posledním táborem na ostrově.

Tábor na ostrově Pětka

1948

Nastal rok 1948 a dělo se tu ve státě to, co se tu dělo. Bratřka plánoval cestu po Visle na kutru Pětka. Kutr jsme získali **Bratřkovou** zásluhou hned po válce. Věděl, že byl původně za války používán hitlerjugend na výcvik, a že ho potopili u Vyšehradské skály. Jak se z vody dostal nevím, ale pamatuju si dobře, jak jsme ho opravovali, temovali, natírali, čistili a pomáhali vyrobit takeláž. Opraven i s plachtami byl už v roce 1947 kvůli filmování. 1 a ½ stěžník s gaflovým oplachtěním. Sehnat například látku na plachty, to vlastně nikdo nevěděl jak. Dnes to zní jako vtip. Ale zachránil to otec jednoho člena, Tomáše Tománka, kterému jsme říkali **Catilina**. To bylo slavné jméno! Jeho otec byl nějaký velký vojenský „fous“ na Ministerstvu obrany, a tam od UNRRY vystrachali zásoby vhodné látky. A podařilo se zařídit, že látku jsme získali my. Kdo ušil plachty nevím, ale dělal na tom **Ládřa Páral** a další lidi, jako třeba **Radim Palouš**, prostě ti starší z nás. Pro léto 1948 měl tedy Bratřka vyjednáno i v Polsku, že pojedeme po Visle z Krakova až do moře. Do Gdaňska a Gdyně. (V knize *o Dvojce a Pětce je napsáno do Gdyně, což dost dobře nejde, protože Visla neteče do Gdyně, nýbrž do Gdaňska. A proč to tam kdo opravil, to nevím.*) Dodnes nechápu, jak to měl všechno rozmyšlené a připravené dopředu. Nejen tehdy – vždy. Tábor trval osm týdnů a zase se s tím počítalo. Nějak to šlo. Jeden z Pětkařů byl přednostou Smíchovského nádraží. Zařídil, že přistavili vagon do smíchovského Háfnu a na ten vagon pomocí parního jeřábu na kolejích(!) naložili kutr a odvezli ho do Krakova, kde se ho, trochu s problémy, podařilo dát na vodu.

Brána hradu Wawel

Tam parní ani jiný jeřáb nebyl. My jsme kutr ustrojili, prohlédli si Krakov, a vypluli jsme po Visle až do moře. Osm týdnů. 1948 je tábor, o kterém se v oddíle strašně málo ví. Jeden

z důvodů je ten, že **Brat'ka** nařídil, abychom si nebrali fotografické aparáty, že si vezme Leicu. Kterou ale zapomněl. Jediný, kdo ho neposlechl, byl **Miky** (Jiří Reich), který spolu s **Dimem** (Radimem Paloušem) dělali přístavné na té cestě. **Brat'ka** byl velký šéf. Bylo nás tam dohromady devatenáct, tj. šestnáct kluků po čtyřech v mužstvu, zbytek byli tři vedoucí. Byli tam: **Brat'ka** (Novák), **Dim** (Palouš) a **Miky** (Reich).

Medvědi: **Tonda** (Plánička), **Gabas** (Kocián), **Špalek** (Kavan), **Autogen** (Vepřek),

Lišky: **Fakir** (Mužík), **Profa** (Kafka), **Julio** (Bednář), **Černoch** (Černý),

Lachtani: **Catilina** (Tománek), **Černoušek** (Koubek), **Chingo** (English), **Riki** (Jaroš),

Rackové: **Jirka** (Stáhlík), (?) **Jiří Saxl**, **Orátor** (?), **Dlouhán** (Vích).

Lod' byla upravená tak, že na noc se dalo vratiráhno mezi stěžně, a přes to byl upnutý zvlášť ušitý stan. Spali jsme jak sardinky vedle sebe. To nebylo jednoduché. Můj táta na **Brat'kovo** přání nechal někde vyrobit plechové bedýnky, aby každý, kdo byl na lodi, měl svoje věci uložené v ní. Měly vše ochránit před vodou, ale moc vodovzdorné nebyly.

Plechové bedničky s víkem, přiměřeně velké, aby se daly dát pod sedadla. Kutr byl vlastně oplachtěná veslice, původně záchranný člun na moře. Lavice se nedaly odstranit, byly tam napevno. Pod lavicemi krabice nevadily a na noc se trochu vysunuly, daly se na ně překližkové desky, a tím vznikla plocha. A na ní jsme ve spacích pytlech spali. Zažili jsme všelijaké věci, protože ráno jsme byli občas mokří (a zmrzlí) až na kost, ale bylo to dobrodružné. Bylo to úžasné. Prostě proto, že jsme pluli. Visla byla vlastně naprosto neprobádaná z hlediska českého vodáctví. Pluli jsme krajinou, kde jenom podle mapy **Brat'ka** určoval, co a jak, a samozřejmě mnohokrát jsme najeli na mělčinu, protože Visla tekla dost prudce, ale byla mělká. Dopravu obstarávaly parníky jako jediný dopravní prostředek, protože jiná možnost pro místní farmáře nebyla. Parníky neměly žádná přístaviště. Když někdo zamával na břehu, tak parník (podobný jako Primátor Dittrich), když jel po proudu, špičkou zamířil ke břehu, který byl trochu vyšší, a zabořil se do něj. Lidi nastoupili a mezitím se loď proudem trochu odchýlila, čímž uloupila kus toho břehu, vycouvala a jelo se dál. Proti proudu to měl jednodušší, jenom přirazil přídíl ke břehu. A to nás fascinovalo. My jsme pochopitelně uvázli častěji než ten parník. Kapitáni věděli, kudy má plout, my ne. Zvláštní tábor, zakázaný. **Brat'ka** si vyžádal povolení organizace Junák, český skaut, aby to bylo oficiální. Ale to už fungoval tzv. akční výbor Junáka, který to zakázal. V archivu jsou doklady. **Brat'ka**, jaký už byl, tak se na to vykašlal a řekl: „Jedeme!“ A měli jsme i kroje! Poprvé a naposledy, co jsem použil kroj, krom té filmovací Seče, kde to bylo divadlo. Ale tady jsme se vážně, když jsme přijeli do nějakého města, oblékli do krojů a chodili v nich. Dopluli jsme do Gdaňska a z Gdaňska po moři do Gdyně, s pomocí místních jachtařů. Ve Gdyni jsme absolvovali kurz námořního plachtění. Já jsem například nakonec získal dokument, kde jsem byl určen jako „sternik šrudlondowy“ neboli kormidelník vnitrozemské plavby. Taková pozornost Harcerů,

ale k použití to nebylo. My jsme na to byli strašně pyšní. Na moři jsme skutečně plachtili. Přišla zpráva, že **Bratřkovi** zemřela sestřenice **Vlasta**. Sebral se a odjel do Prahy. Zbytek tábora vedl **Radim**. Fotografie jsou mizerné, ale jsou! Díky za ně **Mikymu**, dej mu Pán Bůh věčnou slávu. Jeho aparát byl Baby Box 6x9 Fix Focus. Tak se nedivte.

V každém městě, kde to jenom šlo, jsme zastavili a šli se podívat. Prostě jsme si prohlíželi Polsko. Což bylo úžasné pro všechny kluky. Sháněli jsme potraviny, a to nebylo úplně jednoduché. Teprve tři roky po válce v devastovaném Polsku! Celkem jsme se měli ale dobře. Jednou za čas jsme zažili bouři, a i krupobití a jiné pohromy. Když jsme dopluli do Varšavy, tak byla velká sláva, byly plné noviny toho, že Pětka z Prahy připlula do Varšavy. A pracovali jsme tam asi den nebo dva na akci „Odbudowka Warszawy“. Varšava byla zničená zejména Rusy, ale to jsme tenkrát nevěděli. Ruiny jsme nakládali na nákladáky a vůbec jsme pomáhali to uklízet. Bylo to jenom několik hodin v rámci harcerské-skautské pomoci. Pak jsme pluli dál, až do Gdaňska. Visla sice teče rovně do moře, ale tudy se nedá plout, protože je velmi mělká. Je tam kanál do Gdaňska, kudy se musí odbočit. Během těch osmi týdnů jsme mnohokrát museli Pětku vytáhnout z vody. Nebo alespoň všechno vyklidit na břeh a vyčistit, usušit a uklidit. Jeden úžasný zážitek, když kormidloval **Radim**: proplouvali jsme pod mostem, myslím to bylo v Sandoměři. Na plné plachty (jinak jsme museli veslovat, vesla jsme na lodi měli). A když jsme se blížili k tomu mostu, tak **Radim** zařval: „My se pod ten most nevejdeme!“ Blížili jsme se poměrně rychle. Tak jsme se snažili trochu stáhnout gafli od velké hlavní plachty. Trochu se to podařilo, ale ne dost. Nakonec zařval Radim: „Nahnout loď!“ Nahnuli jsme loď na jednu stranu, a špička gafle prošla těsně pod mostem. Skoro. Most byl tzv. Bayleyova konstrukce. To byly vojenské americké mosty dodávané do Evropy (snad UNRRA). Ocelová „íčka“, na kterých byla vozovka. A tak jsme přeci jen brnkali o ta jednotlivá íčka. Znělo to jako kulomet, ale projeli jsme zdárně. Akorát se přetrhlo jedno ocelové lanko (vant), které jsme naštěstí uměli opravit, takže z toho nebyl žádný problém.

Starší z nás, samozřejmě kde to jenom šlo, koukali, kde jsou nějaké holky. Nejkrásnější scéna nastala, když **Brat'ka** uklízel v přídi lodě, což dělal pravidelně. Příď byla zakrytá palubkami a měla dveře. Byla to vlastně zásobárna a všechno, co se dalo uklidit během plavby, se nastrkalo dovnitř. **Brat'ka** chtěl mít v zásobách pochopitelně přehled, tak pravidelně se muselo všechno vyndat a on si zapisoval, co tam uvnitř je a ukládal si to podle svého. Jednou, když byl zrovna uvnitř, tak přišel Julio. **Catilina** stál vedle mě, náhodou jsem u toho byl. Podávali jsme všechno **Brat'kovi**. **Julio** zařval: „Kaťane, de se balit!“, což znamenalo „jdeme za holkama“. A **Catilina** ukazoval, že jako něco není v pořádku a říkal: „No vono víš **Brat'ka**, no vono **Brat'ka** ...“ a **Julio** prohlásil: „**Brat'ka** je Kamil, pojd'!“ **Brat'ka** ovšem okamžitě vylezl nahoru a povídá: „**Julio**, já bych tě tady potřeboval na pomoc!“ A od té doby jsme říkali **Brat'kovi** občas z legrace Kamil. Měl jsem na lodi svou tahací harmoniku a hrál jsem na ni, takže se i zpívalo. Kam se tam ta harmonika vešla, to vůbec netuším.

Kutr jsme samozřejmě dovezli zpátky do Prahy, zase se na Smíchově vyložil a dovezl se do jachtklubu. My jsme tam ale ještě členy nebyli. Uvažovalo se, co s ním dál. A pak nás na podzim vyhodili z dosud nedostavěné klubovny, která stála v místech, kterým jsme říkali „U bílé zdi“. Bylo to myslím v říjnu nebo v listopadu devatenáct set čtyřicet osm. Přišli nějakí lidé z akčního výboru SČM – Svazu československé mládeže a vyhodili nás. Klubovna stála kousek pod Ledárnami. Na pravém břehu byla opěrná bílá zeď. Nevím, jestli tam ještě je, teď jsem tam dlouho nebyl. Myslím ale, že je tam pořád. Tam také byla konečná sedmnáctky. A mezi konečnou a vodou jsme měli pozemek, na který **Mandára** namaloval klubovnu, můj otec do toho vložil nějaké peníze a začalo se stavět. Sami jsme si to stavěli, každý, kdo mohl.

Dneska bychom řekli, že jsme chodili na brigády. A stavěli jsme, stavěli, ale nedostavěli. Svazáci nás vyhnali z klubovny.

Brat'ka měl ale jako vždy vše dobře vymyšlené a předjednané. Vybral si nás, jestli se nemýlím, čtrnáct. Vyzval nás, abychom šli na tu konečnou stanici. Už byla tma, večer. Svítila tam žárovka. Sešli jsme se a on se zeptal, jestli máme chuť pokračovat. My jsme samozřejmě řekli, že ano! Informoval nás, že už předem projednal přijetí do Českého Yacht Clubu. A tak v následujících dnech byla Pětka oddílem mladých jachtařů Českého Yacht Clubu. Tam jsme setrvali celou řadu let, až do odchodu do TJ Slavoj Praha. ČYK byl zařazen pod Slavoj Vyšehrad. V ČYK se k nám chovali vstřícně, byla tam ještě nálada prvorepubliková. Takže to bylo takové na úrovni. Paní Rösslerová-Ořovská tam seděla v křesle a říkalo se jí: „Rukulíbám milostivá paní, ahoj!“ Tam vlastně jsem se chytil jachtingu já, a ještě nevím přesně kdo. Mezitím přišel **Jarda**, syn činovníka klubu **Františka Machka**. **František** byl moc hodný a fandil nám. Staral se o budovu klubu.

Vzpomínám, jak jsme se jednou bavili na jeho účet. Po cestičce před budovou ČYK byla na jaře cedulka: „Nevstupujte. Svahy jsou osety travou“. Pod to někdo připsal: „Ptáme se, kdo je osel? Bratr **Machek** je osel!“. Trochu drzé, ale vtipné. On se tomu smál.

Pokračování příště

Ahoj!

Ctu si vzdycky Plavacky a okamzite tak reaguji na srpnove cislo obratem. **Pacik** vyzval nas ctenare, abychom napisali neco o tom, co jsme v oddile prozili. A sam zacal.

Pred nekolika lety me pozadal byvaly clen oddilu o interview. Chtel se dozvedet, jestli byli novacci v "mem období" kormidelniky a clunari "vychovavani". Stezoval si, ze sam byl trestan, a ze ma z toho dodnes psychicke problemy. Pozdeji jsem se dozvedel, ze o tom dokonce napisal clanek, ktery mu ale zadne noviny nevydaly. Mely obavu z trestniho rizeni.... Pamatuji se, ze jsem mu rekl, ze se nepamatuji, ze by nekdo z nas kormidelniku novacky trestal, az na nejake to "celicko", ale to bylo spis upozorneni, ze dzban pretekl, nezli trest. A to potkalo ty starsi a ne novacky, kteri byli jeste deti (okolo 11 let?).

Jenze potom prisly dalsi generace a socialismus k tomuto druhu jednani svadel. Kdyz se kacel les, litaly trisky! --- cili--- Na nejakou demokracii nebyl cas, kdyz mel oddil fungovat! A tak podobne!

Po nas prislo obdobi lipenskych taboru a pred nami byl **Autasem** citovany **Zmetek**, ktery podle jeho podani kopal manschaft v gumovych holinkach. A to pry nebylo vsechno! Pozdeji prodal **Svigovi** a **Autasovi** original Rusovky, ze kterych se po jejich zlomu vyklubaly perfektne nastrikana piana seriovych lyzi za dve stovky. Takze to zmetek byl! Ale musel vratit prachy, rikal **Autas**.

Proc o tom pisu? V **Pacikovych** vzpominkach se zminuje o Pingvinech, a ze tam blbli.

Do posledniho Plavacku **Pacik** naskenoval vzpominky Medveda. Snazil jsem se je lustit, ale ne s velkym uspechem. Jsou ale uctyhodne!

A tady vidim problem. Skala mezi (legitimnim!) blbnutim mansaftu Pinguinu a vzpominkami **Medveda** je dalekosahla!

Tech "blbnuti" bylo za vsechna ta leta existence Petky, ktera je spojena take s nasi existenci, hodne a nekterymi se chlubit nemuzeme! Budeme-li si vzpominat na **Bobanka**, jak

slapnul bosou nohou plnou pisku do Zralociho pudingu, který už čtyři dny mansaft jedl, a musel jej pak sám sníst, nebo jak jsme slíbili zedníkovi při opravě Skocky, že bude pít každý den na Klinovkách tolik piva co hrdlo ráci, a pak spal ve staré posteli za kominem Skocky s otevřenou strechou, bude to prima čtení. Budeme-li číst o tom, jak **Batul** ukradl Skocku (Opravdu? Nehral si tehda malý oddíl na dobývání Skocky, při kterém rozbil vchodová vrata a.... A nemusel pak **Batul** skocku opravovat, aby se dala uzavřít, místo aby si mohl zalýžovat? A nerekl, že když se to bude opakovat, že už tam oddíl nepustí? A neopakovalo se to? Přesto ta verše o lupiči **Batulovi** prezíva!) Nebo o tom, kolik členů oddílů bylo členem KSC (To hrozně zlobilo Akelu (Cendu Prazaka!)? To pak bude to čtení problematické. A podobných stories je víc!

To, co jsem se do dneska dozvěděl o historii Petky, neodpovídalo vždy mým zkušenostem, neboť to bylo nadneseno, ale nesmírně se těším z oslavy a de facto rehabilitace **Bratky**. Jako kapitána, spisovatele a člověka.

Asi je to tak správně, protože memoary nejsou zpovědi. Pod čarou ucty Petky zůstal oddíl, který je schopný vychovávat novou generaci životaschopných, demokraticky myslících a jednajících mladých lidí. A naše chyby, kterých nebylo málo? Necht jsou nám odpusteny! (To zní nadneseno, ale co se dá jinak dělat?) A snažme se je neopakovat.

Jako vždy jsem se nevyjadril jednou větou. A vyberte si z toho jen to, co se vám zdá použitelné.

Hezky večer a zase jednou. Ahoj, **Zdenek**

Plavec poslal následující historické fotografie:

Kotě a **Cancítko** na Souši. Kdo je to vedle **Kotě** a kdo za **Cancítkem**?

Softball na Letné. ISBA zleva: stojící **Plaveček, Standa**; sedící: **Loulínek, Přemík, Pacík** a sedící vpředu **Styda a Batul**. V kterém roce to bylo?

V Županovicích u **Standy**, asi 1972; Zleva: **Standa, Míša, Petr, Jakub, Batul** a pod ním **Libor, Cacidlo, Pegas, Bobánek**, pod ním **Chingo, Zbyněk, Sít'a a Přemík**